

s, hogy életünket nem terheljük meg gyerekekkel. Max mégis szeretett volna legalább egy gyereket, de ezt a kívánságát én kivertem a fejéből. Szép ruhák, elegáns bútorok, bárók, kirándulások autóval és hasonló szórakozások: ezekért éltem.

Minden vasárnap elmentünk együtt valahová. De bevallom, nem voltam boldog, noha mindig édesen mosolyogtam. Valami rágódott a lelkemben. Mindig kívántam, hogy halálom után, amelyről úgy gondoltam, hogy még nagyon távol van, ne legyen semmi. Jellemző! Igaz, amit egyszer szentbeszédben hallottam, hogy Isten minden legcsekélyebb jót, melyet tettünk, megjutalmaz. Ha tudja, hogy nem fizetheti meg a jót a másvilágon, úgy megteszi a földön.

Úgy örököltém váratlanul nagy vagyont egy nagynénemtől. Férjem fizetését felemelték, úgy, hogy valósággal fényben éltünk. Mindazok, akikkel barátoktunk, szintén úgy éltek, mint mi ketten. Ha kirándulásainkon meg is néztünk egy-egy templomot, csak a művészi szempont érdekelt.

Ha bennem néha valamilyen régi vallásos indulat támadt, gyorsan túladtam rajta. Elgondolkoztam a papok ügyetlenségén és egyszerűségén. Szabódtam efelett, hogy ezek a szent szerzetesek bizonyos likörök gyártásával és eladásával foglalkoznak és csodálkoztam az alamiznagyűjtő persely kis csengettyűjén. Minden kegyelmi hívást gyorsan eltávolítottam.

Külön élvezettel gúnyolódtam a képeken, amelyek a középkorban a poklot ábrázolták: hogy az ördög, hogyan süti rostélyon a lelkeket, azok meg nyöszörögnek a parázson, míg más ördögök újabb áldozatokat hoznak. Klára! A pokolról lehet képet festeni, de azt lefesteni lehetetlen. Minden emberi elképzelés még árnyéka sem a valóságnak!

Emlékszel, hogy egyszer a pokolról tárgyaltunk? Te úgy gondoltad el, mint a tüzet, amely éget. Akkor égő gyufát tartottam az orrod alá és megkérdeztelek: "Milyen büdös?" Te a gyufát könnyen eloltottad. Itt a tüzet senki sem képes eloltani. Mondom neked: a tűz, amelyről az Evangélium beszél, nemcsak lelkiismeret furdalási.

A tűz az tűz. Szó szerint kell érteni, amit az mondott: „Távozzatok tőlem átkozottak az örök tűzre!” Szó szerint! Igen, ez más tűz, mint a földi nálatok, de tűz!

Nektek helyzetünk teljesen érthetetlen. Legnagyobb gyötrelmünk abban áll, hogy soha meg nem láthatjuk Istent! Csodálatos, hogy az örökkévalóságban állandóan gyötör az, amivel a földön törődtem. De így van. Amíg a kés az asztalon hever, az ember nem izgul, mert nem érzi élet. De ha szívedbe szúrják, úgy rögtön érezni fogod, milyen az éle. Így van ez velünk. Most az örökkévalóságban érezzük Isten elvesztését, míg a földön azt csak távolról szemléljük.

Nem egyformán szenvednek az átkozottak a pokolban. A katolikusok többet szenvednek, mint mások, mert több kegyelmet kaptak, amelyet eljátszottak. Többet szenved az, aki többet tudott, mert többnek lett árulója. Aki gonoszságból vétkezett, jobban szenved, mint az, aki gyarlóságból tette. De senki sem szenved többet, mint amennyit megérdemel. Ó, ha ez így lenne! Legalább jogosan gyűlölnénk!

Te azt mondtad nekem egykor, hogy mindenki tudatosan megy a pokolba. Ezen nevettem. Úgy gondoltam, hogy abban az órában majd segíték magamon valamiképpen. De mégis tudtam az igazságot, amelyet néha magamban ismételtettem. Anita, ha váratlanul halsz meg, készületlenül jelensz meg Isten előtt. Viselni fogod a következményeket. Nem tértem meg. A rossz szokás magával rántott. A visszatérés mind nehezebb, ha az ember idősödik. Így a halál készületlenül talált.

Egy héttel ezelőtt - a ti számításoatok szerint beszélek, mert itt másképp van, férjemmel együtt kirándulásra mentem.

Vasárnap volt, életem utolsó napján. Élveztem. Csodaszép ragyogó napos idő. A boldogságnak és megelégedésnek valami különös érzése hatott át.

Este amikor visszatérőben voltunk, férjem elvesztette uralmát a volán felett, mert elvakította egy szembejövő autó. Rázkódás... sikoltás: „Jézus! De ez nem hitből fakadó hívás volt, hanem csak ösztönös kiáltás, amely félelemből fakadt. Rettenetes fájdalmat éreztem. Mi az ezekhez a kínokhoz képest” Azután elsötétült előttem.

Érdekes, azon a reggelen, amikor kirándulásra készültem, felöltött bennem a gondolat: vasárnap van, mi volna, ha egyszer elmennénk misére? Szólt a hang, mintha engem hívott volna... Elvágtam a gondolatot egy határozott "nem"-mel. Hogyan van az, hogy ezeket a nevetséges gondolatokat nem tudom egyszer s mindenkorra kiverni a fejemből? Legyen, ami lesz a halálom után, viselem a következményeket. Most viselem azokat!

Hogy mi történt velem halálom után azt tudod. Én nem. Mi rendes körülmények között nem tudhatjuk, mi történik a Földön. De tudom, hogy abban a pillanatban, amikor testem elvált a lelkemtől, valami nagy fényben találtam magamat, amely vakított. Úgy történt, mint a színházban, amikor terem minden fényét kioltják, és csak a színpadon folyó jelenet van megvilágítva. Az én életem jelenetei Lelkem mintha tükörben lett volna, úgy mutatkozott minden megvetett kegyelem ifjúságomtól az utolsó "nem"-ig, amit azon a vasárnap reggel mondtam ki. Úgy éreztem magam, mint a gonosztevő, aki előtt elvonulnak áldozatai. Sajnáljam? Bánjam?

Nem! - De Annak színe előtt nem bírtam ki, Isten előtt, akit megvettem. Így nem maradt más hátra, mint csak - a szökés, menekülés. Ez volt a külön ítélet! Ugyanazon a helyen, ahol halott testem fekke maradt. A láthatatlan bíró így szólt: „Távozz!” Mint világos kékes lángnyelv, a pokolba zuhantam.

A Hitélet c. folyóirat címlapja

Így végződött Anna levele.

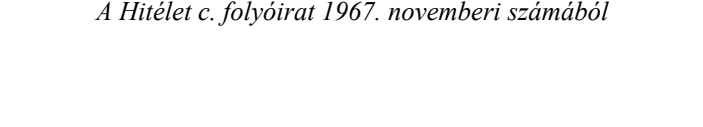
A Hitélet c. folyóirat címlapja

Aki jól megértette Anna sorait, az meggyőződhet arról, hogy minden ember személyesen és teljesen szabadon dönt a jószág, vagyis az Isten mellett, vagy a rosszság, a közömbösség, vagyis a gonoszlélek mellett. Ezért viselnie kell döntéseinek következményeit. Önnön sorsát tehát minden ember, egy rövid vagy hosszú életen át maga alakítja ki. Ahogyan megmervedik a halál után a testünk, úgy válik örökkévalóvá a halál pillanatában lévő lelkünk állapota. Ebben a pillanatban jár le az érdemszerzés ideje részünkre.

<p><i>A Remete</i></p>	
<p>Időszakos lelkeségi kiadvány</p>	
<p>Különszám: 1.</p>	
<p>Őn is lehet REMETE: akár a mai világban, korra és nemre való tekintet nélkül - tehát bárki, bárhol, bármikor - , hacsak ideig-óráig is, félrevonulva a "világ zajától", (morti mundi) /meghalni a világnak/ jelszavával az istenközeli magányt keresi!</p>	
<p>[Ima, böjt, alamizna, e szentírási ajánlások, továbbá engedelmesség, szegénység, tisztaság erények gyakorlásával!]</p>	
<p>Jól jegyezzük meg: csak alázatos, bűnbánó egyenes lelkülettel közeledhetünk Teremtőnkhez! A HIT CSELEKEDET NÉLKÜL HALOTT!</p>	

Levél a pokolból

A Hitélet c. folyóirat címlapja

Megengedem, - bátran mosolyoghatsz és kérdezheted: Manapság már az ördögök is írnak?

Elmondom, miről van szó. Egy olyan kézirat ez, amelyet az egyik szerzetesnő halála után iratai között találtak. Sajtó alá rendezték és kiadták. Először 1941-ben jelent meg nyomtatásban. Német nyelven eddig hét kiadást ért meg. A könyvecskét lefordították több világnyelvre. Mi az olasz, szlovén és horvát nyelvű kiadások alapján közöljük le.

Előbb elmondom, miről szól a levél, aztán megmondom, hogy mit tartunk róla. Íme, ez áll benne:

Egy fiatal német lány évi szabadságát tölti a Garda-tó mellett Olaszországban. 1937. szeptember második hetének végén anyjától levelet kap, amelyben többek között ez áll: "Képzeld, meghalt Anna. Autószerencsétlenség érte. Tegnap volt a temetése."

Anna a lány hivatalbeli kolleganője volt. Halálhíre mély nyugtalanságot keltett barátnőjében. Másnap szentmisét hallgatott, amit felajánlott elhalt kolleganőjéért. Utána egész nap valami furcsa nyugtalanságot érzett. Nyugtalanul tért aludni is. Sokáig nem jött álom a szemére. Éjjel valami zörejt hallott, mintha rosszindulatú főnöke egy aktacsomót dobott volna eléje. Így meséli. Imádkozott és próbált elaludni ismét. Akkor ezt álmodta:

Kimegy a szobából, és ajtaja előtt találja postáját. Mikor jobban megnézi a borítékot, megkövül: Levél Annától! Hát lehetséges ez? Hiszen tudja, hogy meghalt. És álmodja tovább: elmegy a ház előtti padig, ott leül, kibontja a levelet. Nincs aláírás, de a kézírás Annáé. Nagyon jól ismeri. Izgatottan kezdi olvasni a sorokat.

Ennyit bevezetőül a levél tartalmát illetően. Természetesen, most minden olvasó azt kérdezheti: Mit találnak fel nekünk lázalomban írt, képzeletszülte leveleket a "Hitélet"-ben?

-Válaszom: Azt, amit olvasni fogsz, nem ábránd, hanem egy szörnyű valóságnak kifogástalan leírása, teológiailag tökéletes, pszichikai tekintetben rendkívül meggyőző, irodalmilag különösképpen kifejező és szuggesztív. A tartalom értéke nem homályos származástól függ. A levél származását, megírásának körülményeit nyugodtan elhanyagolhatjuk, mert nem kívánjuk vele bizonyítani a pokol létét. Ilyen argumentumokra nekünk nincs szükségünk. A pokol létét nem homályos eredetű levelek alapján bizonyítja a keresztény ember, hanem Jézus Krisztus nyilatkozataiból, az evangéliumokból, az Egyház tanításából. Ez a mérvadó. Származzék a fenti levél bárhonnan, egy bizonyos: elképesztő pontossággal megokol mindent a pokollal kapcsolatban. Elmondja, hogy miért jutnak a lelkek a pokolba, rendkívüli módon leírja az átkozottak lelki állapotát, meggyőzően mondja el Isten kegyelmének működését. Ez elég indok arra, hogy jelen számunkban a levelet leközzöljük.

Mit tartsunk tehát a levélről? Nevezzük közönséges hamisítványnak? Eredete valóban annyira homályos, hogy ennek alapján nem illetné meg hely folyóiratunkban. Ezernyi kérdést tehetnénk fel: hogyan volt képes az illető leány ilyen hüen leírmi mindazt, ami álmában történt? Honnan az illetőben a levélből kétségtelenül kitűnő teológiai tudás, irodalmi alaposság,

pszichológiai következetesség?

Hagyjuk ezt a pszichológusokra, - akik ugyan nem titkolták, hogy az ember lélek legfelső rezgéseit nem sikerült meg kikutatniuk. Álljunk meg egyszerűen a tartalomnál, úgy ahogy a Zágrábban megjelenő "Glasnik Sv, Antuna" folyóirat leközli és engedjük meg olvasóinknak, hogy a többi kérdésben maguk döntsenek.

A levél így hangzik:

A Hitélet c. folyóirat címlapja

„Klára! Ne imádkozz értem! Én elvesztem.”

Ha erről téged részletesen tájékoztatlak, ne gondold, hogy barátságból teszem. Mi itt senkit sem szeretünk. Én egy kimondhatatlan hatalom kényszere folytán írok, amely mindig csak rosszat akar, még akkor is, ha közben abból valami jó származik. Igazán, legszívesebben téged is itt látnálak, itt, ahol nekem az ítélet szerint az egész örökkévalóságot töltennem kell.

Ne csodálkozz ezen a kívánságomon. Mi átkozottak mind így gondolkozunk. A mi akaratunk megkeményedett a rosszban. Noha ezzel felnyitom szemeidet, ezt sem teszem jó szándékkal.

Emlékszel, hogy négy évvel ezelőtt ismerkedtünk meg Münchenben? Akkor 23 éves voltál. Mikor a hivatalba léptem, te akkor már hat hónapja dolgoztál ott. Eleinte nekem, az ügyetlenek segítségemre voltál. Néhány jó tanáccsal láttál el. Ó, de mit jelent a „jó”?

Engem akkor elragadott szereteted felebarátod iránt. Ostobaság! Ma meg vagyok róla győződve, hogy a te szereteted csak topogásodból származott. Te csak azt akartad nekem megmutatni, hogy mennyire túlszárnyalsz. Már akkor gondoltam erre. Mi itt nem ismerünk el semmiféle jót. Senkinek!

Az ifjúságomat ismered. Néhány dolgot elmondok most mégis, amelyek előtted ismeretlenek. Szüleim szándéka szerint nem lett volna szabad megszületnem. De megesett velük! Amikor napvilágot láttam, az egyik nővérem 14, a másik 15 éves volt.

Ó, bár sohasem születtem volna! Ó, bár megsemmisülhetnék és megmenekülhetnék ezekből a kínokból! Semmiféle élvezetet sem hasonlíthatok ahhoz az élvezethez: Megsemmisülni! De nekem lennem kell, élnem kell! Olyannak kell lennem, mint amilyennek én magamat alakítottam ki magam: életem célját egészen elhibázva.

Amikor szüleim még nem ismerték egymást s a faluból a városba költöztek, hamarosan elvesztettek minden kapcsolatot az egyházzal. Valami mulatságon ismerkedtek meg, tánc közben. Fél évvel később "meg kellett" esküdniük. Esküvő után anyámon rajta maradt néhány csepp szenteltvíz, amely néha vasárnap elvitte őt a misére. Engem sohasem tanított imádkozni. Minden idő ráment a napi gondokra, noha nekünk nem ment rosszul.

A szó: imádság, mise, szenteltvíz, egyház, - kimondhatatlan megvetést kelt bennem. Általában gyűlölök minden embert, de különösen azokat, akik templomba járnak. Ezek a számunkra leírhatatlan kínok forrásai. Minden önismeretünk, vagy emlékezés valami szépre, amelyet az életben megértünk - számunkra ez mind láng, amely éget. Mindez a kegyelemre utal, melyet visszautasítottunk. Ez megemészt bennünket.

Mi nem eszünk, nem alszunk, nem mehetünk sehova. Lélekben egy helyhez szegezve hallhatjuk a sírást és fogszikorgatást. Dühöngünk az elmúlhatatlan kínokban.

Hallod? - mi itt isszuk a gyűlölséget, mint a vizet. Mindenkit gyűlölünk, de leginkább Istent. Ezt meg kell neked

mondanom.

Az üdvözültek az égben szeretik Istent. Nem tehetnek másként. Ők színről színre látják Őt, az Ő egész ragyogó szépségében. Ez kimondhatatlanul boldoggá teszi őket. Mi ezt tudjuk, és ez a tudás bennünket veszett dühvel tölt el.

Az emberek a földön szerethetik Istent. De nem okvetlenül kell szeretniük. Dönthetnek ellene is. Mi, akikre Isten mint bíró és bosszúálló tekint, mint olyan, aki viharosan jön, nem tehetünk másként, mint csak gyűlöljük Őt lelkünk minden dacos erejével. Örökké! Mi szabad akaratból döntöttünk Isten ellen. Döntésünket most sem változtatjuk meg és soha le nem mondunk róla. Érted-e most már, hogy miért örök a pokol? Azért, mert ellenszegülésünket soha sem fogjuk megváltoztatni.

Ellenszegülők, hogy ezt neked megírjam, de meg kell tennem. Teszem ezt egy bizonyos "rendelkezésre". Szívesen hazudnék, szívesen átkozódnék, de kényszerítve vagyok, hogy ezt ne tegyem, ellenkezőleg, be kell ismernem, hogy Isten velünk is bizonyos értelemben irgalmas. A földön ezt azzal mutatta meg, hogy nem engedett át bennünket egészen szabad akaratunknak, hogy oda jussunk, ahová mi kívántunk jutni.

Ez növelte volna bűneinket és így természetesen az érte járó büntetést is. Irgalmassága most úgy nyilvánul rajtunk, hogy nem kényszerít bennünket hozzá közelebb lépnünk, és így némileg enyhíti kínjainkat. Minden további feléje megtett lépés növelné szenvedésünket, úgy, mintha kénytelen lennél izzó tűzbe mindig jobban belépni és így kínjainkat még inkább növelni.

Te el voltál keseredve, amikor egyszer séta közben elmeséltem mit mondott édesapám első szentáldozásom előtt: "Anikám, gondoskodj szép ruháról, a többi mind ostobaság! Úgy néztél rám, hogy elszégyelltem magam. Ma mindezen csak nevetek. Tudod, mi volt okos mindebben? Hogy a gyerekeket nem akarták a szentáldozáshoz engedni 12 éves koruk előtt. Ma ez másként van. Már hét éves korukban küldik őket. Ez bennünket felingerel. A gyermekek 12 éves korukig rendszeren egész csomó halálós bünt követnek el. Akkor Isten kevesebbet tud nekik ártani, mintha a még keresztényi ártatlanságban élő lélekbe tér be.

Említettem Apámat. Anyámmal mindig veszekedtek. Néha beszéltem neked erről. Ah! Szégyenkezni! Micsoda nevetséges ez! Nekünk itt minden mindegy.

Nemsokára már nem is aludtak egy szobában. Én anyám-mal aludtam, apám pedig a másik szobában. Így akkor jött haza, amikor akart. Ivott és mindenünket megitta, amink csak volt. Idősebb nővéreim állásba mentek. Külön éltek tőlünk. Így anyám csak rólam gondoskodott.

Az utolsó években apám gyakran verte anyámat, mert nem nyújthatta neki, amit ő kívánt. Énirántam mindig jó volt. Egy napon még azt is megtette, hogy cipőmet visszavitte az üzletbe kicserélni, mert a sarka nem volt eléggé divatos.

Azon az éjszakán, amelyen apámat megütötte a szél, olyasmi történt, amiről soha sem beszéltem neked. Most ezt tudnod kell. Érdemes megtudni, mert akkor először szállt meg a gonosz lélek, amely azóta kínoz.

Anyámmal aludtam. Az ő egyenletes légzése mély álomról tanúskodott. Egyszer csak hallom, hogy valaki hív. Egy ismeretlen hang kérdezte:

"Mi lesz, ha apád meghal?"

Őszintén mondom, apámat nem szerettem, amióta anyám-mal oly szörnyű rosszul bánt. Igazában nem szerettem sem az egyiket, sem a másikat. Csak mindössze, valami hajlandóságot éreztem annak irányában, aki valami jót tett velem. A szeretet

mindettől függetlenül csak azokban a lelkekben él, akik kegyelemben vannak. Én akkor már nem voltam. A titokzatos kérdésre azt feleltem? "Hát hadd haljon meg!"

Rövid idő után újból hallottam ugyanazt a kérdést: "Nem fog meghalni!" sikoltottam kétkedve. A kérdés harmadszor is megismétlődött. Most előttem állott, hogy apám úgyszólván mindig ittasan jött haza, lármázott, goromba volt anyámmal, bennünket szégyenbe hozott az emberek előtt és koldusbotra juttatott, és felkiáltottam: "Nekem mindegy! Hadd haljon meg!"

Amikor másnap reggel anyám takarítani akarta a szobáját, az ajtót zárva találta. Dél tájban erőszakkal nyitottuk ki. Apám az ágyon feküdt, félig felöltözve és - holtan, Szélütést kapott. Így vesztettem el apámat.

K. Márta és te rábeszéltetek, hogy lépjek be a Katolikus Lányok Szövetségébe. Az előadások untattak. A rendezvényeket szerettem. Emlékszel, milyen gyorsan főszerepet kaptam? Ez hízelgett öntetszésemnek. A kirándulásokat is szerettem. Néha még arra is hagytam magam rábeszélni, hogy meggyónjak és megáldozzak.

A gyónásnál nem volt mondanivalóm. Nem éreztem magam bűnösnek. Te gyakran intettél: "Anna, ha nem imádkozol, tönkreteszed megad." Valóban keveset imádkoztam és azt is nagyon kelleetlenül.

Igazad volt! Valóban, mi itt mindnyájan, akik a pokolban vagyunk, vagy egyáltalán nem imádkoztunk, vagy pedig túl keveset imádkoztunk. Az imádság az első határozott lépés Isten felé. Különösen az imádság ahhoz, aki a földön Jézus Anyja volt, és akinek a nevét mi itt a pokolban soha ki nem mondjuk. Az őhozza intézett imádság az ördögtől több lelket ragad el, mint amennyit az ördögnek a nagy bűnök biztosítanak.

Folytatom dühöngve - így kell - az imádság a legkönnyebb valami, amit a földön az ember megtehet. Éppen azért, mert könnyű, Isten az imádsághoz kötötte az üdvösséget. Aki rendszeresen imádkozik, annak Isten lassanként ad annyi kegyelmet és erőt, hogy fel tud kelni a bűnökből, még akkor is, ha nyakig merült volna el bennük.

Életem utolsó éveiben a földön egyáltalán nem imádkoztam. Soha! Így alapjában öltem meg lelkemben a kegyelmet, amely nélkül nincs üdvösség. Mi itt nem kapunk semmiféle kegyelmet.

Gúnyolódva utasítanánk vissza, még ha felkínálnák is. Itt nincs semmiféle változás! Klára!

Nálatok a földön az ember a kegyelemből bűnbe eshet, akár gyengeségből, akár gonoszságból. A bűnből ismét felkelhet egészen az ártatlanságig. A halállal ez megszűnik. Sőt a változások az előrehaladott korban mindig nehezebbek és ritkábbak. Igaz, hogy az ember az utolsó pillanatig határozhat Isten mellett, vagy ellene. De rendszeren az történik az utolsó órában, hogy ugyanazt akarja, amit egész életében akart. A jó vagy rossz szokások második természetévé váltak és akkor azok magukkal rántják.

Így történt ez velem is, aki már régóta egészen Istentől elválva éltem. Ezért történt, hogy a kegyelem utolsó hívása alkalmából is az ellen döntöttem. Nem az volt a sorsdöntő, hogy bünt követtem el, hanem az, hogy a bűnből nem akartam szabadulni. Ez! Az!

Emlékszem, hogy többször rábeszéltlé, hogy hallgassak szentbeszédet, olvassak jó, vallásos könyveket és folyóiratokat. Azt feleltem: "Nincs nekem arra időm!" Nem akartam nyugtalanítani az én ügyis nagyon nyugtalan bensőmet.

A Katolikus Lányok Szövetségéből hamarosan elegem lett.

Éreztem, hogy nem tartozom oda, mert nem akartam javulni. Te ezt nem sejtetted, noha észrevetted, hogy nyugtalan és szerencsétlen vagyok. Azt mondtad: "Gyónjál meg és utána minden rendben lesz!" Sejtettem, hogy így lenne. De a világ, test és a sátán akkor már erősen karmaiban tartottak.

Sohasem hittem, hogy az ördögnek befolyása van az emberre. Most bizonyítom, hogy egy embert, amilyen én voltam, az ördög szilárdan, erősen hatalmában tart. Csak a sok ima, áldozat és szenvedés képes valakit az ördög harapófogójából kiszabadítani. De azt is csak lassan. Igaz, hogy ma is vannak olyan ördögtől megszállott lelkek, mint Krisztus idejében. Az ördög azonban nem képes egészen elvenni az emberek szabad akaratát, akkor sem, ha átadják magukat nekik. Isten emellett megengedi, hogy az ördög lassacsckán befészkelődjék azokba a lelkekbe, akik konokul visszautasítják a kegyelmet.

Mi átkozottak, gyűlöljük az ördögöt is. De tetszik is nekünk, mert iparkodik bennünket elképezeteni. Az ördögök körülrajzanak a világban, mint a szúnyogok. Az ember ezt elvakultsága miatt nem látja.

Nekünk ugyan nem könnyebb, ha valaki közületek ide jut. Sőt, ez növeli gyötrelmeinket. A gyűlölet, a mi lényegünk és mi azt saját szenvedéseink árán valóstítjuk meg. Nincs-e ehhez hasonló eset nálatok a világban? Futottam Isten elől, aki engem hosszantartóan keresett, állandóan. Természtől fogva emberszerető voltam, szívesen tettem jót. Ezzel készítettem a kegyelem útját és magamra vontam Isten figyelmét. Isten néha a templomba hívott. Ez úgy tűnt előttem, mintha honvágyam volna. Amikor a fáradságos hivatali munkák után hazatértem beteg anyámhoz, ezek az isteni hívások még erősebbek voltak. Neked egyszer sikerült a templomba elvinned. Annyira megrendültem, majdnem megértem megtérésemet. Elsírtam magam. A következő pillanatban azonban már nem éreztem ezt a vágyat. A búzát elnyomta a tövis. Azzal a kifogással, hogy a hit nem más, mint csak hagyomány, ezt a kegyelmet is könnyen eltaszítottam.

Egy alkalommal rám támadtl, mert a tabernákulum előtt csak valami mozdulatot tettem, de nem hajtottam térdet. Ezt lustaságnak tartottad. Nem is sejtetted, hogy én akkor már egyáltalán nem hittem Krisztus valóságos jelenlétében a kenyér színe alatt. Most hiszem, Klára, mert ez így van és állítom, mint az az ember, aki hisz a viharban, melyet maga élt át.

Időközben én csináltam magamnak vallást a saját ízlésem szerint. Elfogadtam azt a véleményt, - amely a hivatalunkban divatban volt - hogy az ember lelke halála után teremtményből teremtménybe megy át, és ezt az életet folytatja a végtelenségig. Így intéztem el a súlyos kérdést a síron túli életről, és így teljesen elhallgattattam lelkiismeretem szavát.

Miért nem említetted nekem soha Krisztus példabeszédét a gazdagról és a szegény Lázárról? Ebben az áll, hogy a lélek mindjárt halála után - egyiké a pokolba, a másiké a mennybe jutott? Talán ezzel elértél volna valamit? Kétkedem? Gondolom semmit, mint ahogy semmit sem értél el más értelmetlenségek idézésével sem. Én magam teremtettem magamnak Istent, aki elég nagy volt ahhoz, hogy Istennek hívjam, és elég távol ahhoz, hogy ne érezzek vele szemben semmilyen kötelességet. Az ilyen istennek nem volt semmiféle mennyországa, hogy nekem adhassa, és semmilyen pokla, hogy abba dobjon. Úgy tiszteltem, hogy békében hagytam őt és ő engem.

Amit az ember kíván, szívesen hiszi, hogy úgy van. Az idők múltával bennem megerősödött a hit, hogy minden így van, és hogy hitem az igaz hit. Így aztán szabadon lehetett élni. Saját akaratom és ízlésem szerint. Egy azonban mégis nyakam törte volna: egy hosszú és súlyos szenvedés. Az azonban sehonnan sem jött. Minden simán ment nálam. „Jó dolgom volt. Érted-e

már, hogy mit jelent ez a mondás: "Isten, akit szeret, azt megsanyargatja!"

Egy szép tavaszi nap volt. A Katolikus Liga kirándulást rendezett. Ismétlem, a kirándulásokat szerettem. De mindig idegesített az a vallásos fecsegés és minden templomnak látogatása, amely csak utunkba esett. Már akkor nem vonzott engem Mária képe az oltáron. Egy szép kép uralkodott akkor már szívem oltárán: A szomszéd üzletből való Maxnak a képe.

Éppen ezen a napon hívott meg Max kirándulásra. Az a leány, akivel rendszeren menni szokott, kórházban volt. Beleegyeztem, vele mentem. Max látta, hogy szeretem őt. Házasságra akkor még nem gondoltam. Minden lánnyal kedves volt és én azt akartam, hogy velem is az legyen. A kirándulás alatt Max elhalmozott kedvességgel és szellemességgel. Semmi esetre sem volt olyan unalmas, mint a Katolikus Liga kirándulásai.

Másnap reggel szemrehányást tettel, hogy miért nem mentem veletek a kirándulásra. Első kérdésed volt: "Voltál misén?"

Nevetséges! Hiszen úgy beszéltek meg, hogy nagyon korán indulunk. Emlékszel, mit feleltem? „A jó Isten nem olyan szükkeblű és kicsinyes, mint a ti plébánosaitok” Most azt mondom: "Isten jósága mellett többet kíván, mint valamennyi lelki férfiútok együttvéve.

A Maxszal történt kirándulás után még egyszer közétek kerültem. Ez karácsonykor volt egy előadáson. Valami vonzott oda. Lélekben azonban már egészen elkülönültem tőletek.

Mozi, tánc, kirándulások - váltották egymást. Néhányszor összevesztem Maxszal. De tudtam a módját kibékülni vele. Különösen, amikor az ő korábbi ideálja kijött a kórházból és megvadult, mert rólam hallott. Borzaszón megtámadott. Én nyugodt és méltóságteljes maradtam. Ez imponált Maxnak és végképpen megnyertem őt ezzel magamnak. A leányról hidegen beszéltem, bizonyos megértéssel, de mérgezően. Befeketítettem. Ez a legjobb előkészület a pokolra. - Sátánizmus a szó igazi értelmében. Ezt azért mesélem, hogy lásd, miképpen távolodtam el egészen Istentől.

Max és én elég ritkán kerültünk intim viszonyba. Tudtam, hogy ezzel az ő szemében el volnék veszve. Ezért ezt nem volt szabad felejtennem. Valójában mindenre kész voltam, ha arról lett volna szó, hogy őt elveszísem. Megszerettük egymást. Közös erényeink voltak és néhány nézőpontban megegyeztünk. Így Maxot egészen megnyertem magamnak. Csak az enyém volt, legalábbis házasságunk előtt néhány hónapig. azáltal Végleges elszakadásom Istentől történt, hogy egy embert állítottam a helyére. Semmi sem törölheti ki szívünkől olyan alaposan Istent, mint a másik nembeli egyén iránti szerelmünk, ha az csak fizika és külsőséges. Ebben van borzalma és mérge. Max istenítése számomra az én új vallásom volt.

Küzdöttem Isten ellen. Te ezt nem tudtad. Te még hívőnek véltél. Én azt is akartam. A templomi adót is rendszeren fizettem. Valami biztosítás erről az oldalról - úgy gondoltam - nem árt.

A te feleleteid sokszor kiválóak voltak de én elhárítottam őket. Neked egyszerűen nem lehetett igazad. Ezért ezt nem is nagyon bánkódtam utánad, amikor házasságom után el kellett válnunk. Házasságom előtt még egyszer meggyóntam és megáldoztam. Ez volt az előírás. Ezt mindketten megtettük. Miért ne? A formáság az formáság! Te az ilyen gyónást érvénytelennek tartod. Rendben van, de nekem még az ilyen gyónás után is nyugodtabb volt a lelkiismeretem. Ekkor volt utolsó szentáldomásom. Méltatlan!

Maxszal szépen éltünk. Mindenben megegyeztünk. Abban